

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal dne 19. dubna 2007 ve veřejném zasedání v senátě složeném z předsedy JUDr. Igora Gablera a soudců JUDr. Martina Bujoka a JUDr. Petry Hajdíkové o odvolání okresního státního zástupce v Karviné, proti rozsudku Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově ze dne 19.3.2007, č.j. 103T 40/2007-183 a rozhodl **t a k t o** :

Z podnětu odvolání okresního státního zástupce v Karviné se podle § 258 odst. 1 písm. d), e) odst. 2 tr. ř. v napadeném rozsudku z r u š u j e výrok o trestu a za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. se n o v ě rozhoduje, že:

Podle § 234 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. se obžalovaný D. G. odsuzuje k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků a osmi měsíců nepodmíněně.

Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Současně se zrušuje ve věci obžalovaného D. G. výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně, soudu pro mládež ze dne 9.2.2007, č.j. 1Tm 78/2006-557, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

Shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově byl obžalovaný D. G. uznán vinným v bodech 1), 2) výroků, skutkem právně kvalifikovaným jako pokračující trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zák., v bodech 3) až 7) výroků pokračujícím trestným činem krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a), b) d) tr. zák. a v bodě 8) trestným činem podvodu dle § 250 odst. 1 tr. zák. Podle § 234 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků nepodmíněně se zařazením pro jeho výkon podle § 39a odst. 3 tr. zák. do věznice s dozorem. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně, soudu pro mládež ze dne 9.2.2007, č.j. 1Tm 78/2006-557, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému stanovena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným Miroslavu M. částku 8.330,- Kč, Ivě V. částku 280,- Kč, Janu H. částku 1.500,- Kč, Romanu O. 3.200,- Kč, Marii T. 10.700,- Kč, Otilii Ch. 3.000,- Kč, Ludmile Ž. 610,- Kč, Emílii F. 300,- Kč a Tomáši G. 8.390,- Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškození Miroslav M., Iva V., Jan H., Roman O., Marie T., Ludmila Ž. a Emílie F. se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále bylo rozhodnuto, že podle § 226 písm. c) tr. ř. se obžalovaný zprošťuje obžaloby pro dílčí útok pokračujícího trestného činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a), b) tr. zák., spáchaný ve vztahu k poškozenému Lumíru K. (bod 7 obžaloby). Podle § 229 odst. 3 tr. ř. pak byl poškozený Lumír K. odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Uvedený rozsudek napadl v zákonné lhůtě okresní státní zástupce odvoláním, které zaměřil do výroku o trestu. V rámci jeho odůvodnění namítal, že trest uložený obžalovanému není dostatečný vzhledem ke stupni nebezpečnosti jeho jednání pro společnost, kdy neodpovídá okolnostem případu, charakteru trestné činnosti a obecným hlediskům rozhodným pro stanovení druhu a výměry trestu. Dále namítal, že nelze souhlasit ani se zařazením obžalovaného do věznice s dozorem, kdy má za to, že jeho náprava bude lépe dosažena ve věznici s ostrahou. V této souvislosti poukázal, že stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost je mimořádně zvyšován opakováním a intenzitou útoků proti chráněnému zájmu na nedotknutelnosti zdraví a majetku občanů, kteří byli mimo jiné věkově a dokonce i zdravotně hendikepováni. Obžalovanému zároveň přitěžovalo, že spáchal více trestných činů a pokračoval v trestné činnosti po delší dobu, kdy v jejím opakování mu bylo zabráněno pouze jeho vzetím do vazby. V této věci pak byl obžalovanému ukládán souhrnný trest ve vztahu k jeho předchozímu odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně, soudem pro mládež, ze dne 9.2.2007, sp. zn. 1Tm 78/2006-557, jímž byl odsouzen mimo jiné pro dvě provinění loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zák. a provinění vydírání dle § 235 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a šesti měsíců se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Se zřetelem k výše uvedenému má za to, že uložený trest není dostatečný, kdy zařazení do věznice s dozorem nesplní svůj výchovný účel vzhledem k závažnosti trestné činnosti, které se obžalovaný dopustil, jakož i vzhledem ke stupni a povaze jeho narušení. Proto navrhl, aby krajský soud v napadeném rozsudku zrušil výrok o trestu a nově uložil obžalovanému souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v první polovině zákonné trestní sazby se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou.

Z podnětu odvolání okresního státního zástupce krajský soud v souladu s ustanovením § 254 tr. ř. přezkoumal v napadeném rozsudku zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu, proti němuž podané odvolání směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo a po vyhodnocení věci dospěl k závěru, že podané odvolání je důvodné a bylo proto zapotřebí z jeho podnětu postupovat, jak je ve výroku rozsudku krajského soudu uvedeno.

Okresní soud správně ukládal obžalovanému trest souhrnný, pokud se nyní projednávané trestné činnosti dopustil dříve než byl soudem prvního stupně vyhlášen rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně, soudu pro mládež ze dne 9.2.2007, sp. zn. 1Tm 78/2006. Tímto rozsudkem byl obžalovaný ml. D. G. odsouzen pro provinění loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zák. spáchané dvěma útoky a dále pro provinění neoprávněného držení platební karty dle § 249b tr. zák. a maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. d) tr. zák. k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání dvou roků a šesti měsíců. Již s ohledem na výše uvedené bylo nutno uložit obžalovanému trest spojený s odnětím svobody i v rámci tohoto souhrnného trestu, který nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším, a to za současného zrušení výroku o výše uvedeném trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a šesti měsíců. Okresní soud tento původní trest odnětí svobody, který byl obžalovanému uložen již při polovině zákonné trestní sazby snížené dle § 31 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb., v rámci nyní ukládaného souhrnného trestu odnětí svobody navýšil toliko o šest měsíců a uložil obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků, tedy ještě při spodní hranici zákonné trestní sazby, která představuje rozpětí od dvou roků do deseti let (nikoli od dvou do osmi let, jak to nesprávně uvádí okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku). Za tohoto stavu, kdy tento souhrnný trest byl obžalovanému ukládán i za další tři trestné činy spáchané celkem osmi útoky, jimiž byl uznán vinným v napadeném rozsudku, přičemž ve dvou případech se dopustil dílčích útoků pokračujícího trestného činu loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zák., bylo nutno tento souhrnný trest vyhodnotit z hlediska jeho výměry jako nepřiměřeně mírný. V této souvislosti nebylo možno pominout ani skutečnost, že obžalovaný byl v této trestní věci odsouzen pro další násilné útoky spáchané se záměrem zmocnit se věcí poškozených, kterých se dopouštěl, stejně jako v případě uvedeném v bodě 1) napadeného rozsudku, vůči osobám, které s ohledem na svůj věk, případně zdravotní postižení, nebyly schopny se tomuto násilnému jednání obžalovaného účinně bránit. Obžalovaný přitom již v minulosti projevil výrazné sklony k páčání obdobné násilné trestné činnosti, kdy byl jak ve věci vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 2Tm 7/2004, tak i ve věci vedené u Okresního soudu v Karviné pod sp. zn. 10Tm 69/2004 uznán vinným mimo jiné pro dvě provinění loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zák., za což mu byl v každé z uvedených trestních věcí uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku.

Se zřetelem k výše uvedenému je nutno konstatovat, že obžalovaný je osobou, která po delší dobu pokračuje v páčání shora uvedené závažné trestné činnosti, kdy k jeho nápravě zjevně nevedl ani opakovaný výkon shora uvedených nepodmíněných trestů odnětí svobody. Za tohoto stavu, byť s ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. došlo k zahlazení těchto předchozích odsouzení, bylo nutno souhrnný trest odnětí svobody uložený v napadeném rozsudku za celkem šest trestných činů spáchaných dvanácti útoky, vyhodnotit jako nepřiměřeně mírný z hlediska jeho výměry, pokud byl obžalovanému uložen ještě při dolní hranici výše zmíněné trestní sazby.

Bylo proto nutno v tomto směru přisvědčit námitkám odvolání okresního státního zástupce, z jehož podnětu odvolací soud v napadeném rozsudku zrušil celý výrok o trestu. Na základě shora uvedeného pak nově uložil obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody ve vyšší výměře než v napadeném rozsudku, avšak ještě na dolní třetině shora uvedené trestní sazby, a to v trvání čtyř roků a osmi měsíců. Jeho výměra pak dostatečně vystihuje jak doznání

obžalovaného, které přispělo k objasnění spáchané trestné činnosti, tak i skutečnost, že se jí obžalovaný dopustil ve věku blízkém věku mladistvých. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, když mu byl ukládán ve výměře převyšující dva roky pro úmyslnou trestnou činnost.

Ze shora uvedených příčin byl z podnětu podaného odvolání zrušen v napadeném rozsudku celý výrok o trestu a v tomto směru bylo nově rozhodnuto, zatímco ostatní jeho výroky byly ponechány beze změny.

P o u ě n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat :

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Krajský soud v Ostravě
dne 19. dubna 2007

JUDr. Igor Gabler
předseda senátu

Vypracoval:
JUDr. Martin Bujok